

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7715

гр. София, 05.10.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в закрито заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **5288** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Й. Д. С. срещу Заповед № 1359/18.05.2022 г. на полицейски инспектор в 03 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

На 04.10.2022 г. е постъпило искане от жалбоподателя, предявено чрез процесуалния му представител адв. К. Ч., за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на обжалваната заповед (допусната е техническа грешка в посочването на номера на акта). Изложени са доводи, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини на оспорващия значителни и трудно поправими вреди, мотивирани с твърдения във връзка със здравословното му състояние и провеждано и към настоящия момент рехабилитационно лечение. В подкрепа на искането са представени като доказателства заверени копия на епикризи, издадени болнични листи и становище от рехабилитатор.

Административен съд - София-град, III отделение, 75-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 08.01.2022 г. жалбоподателят е претърпял ПТП като водач на МПС. Настанен е същият ден, по спешност, в Университетска многопрофилна болница за активно лечение [фирма] – С. по повод фрактура луксация на лява тазобедрена става. След проведено оперативно лечение пациентът е изписан с окончателна диагноза: фрактура ацетабули синистри ет луксацио капут феморис, видно от приложената с искането епикриза. Издаден е болничен лист за периода 08.01.2022 г. – 14.01.2022 г. при режим болничен.

На 14.01.2022 г. г-н С. е настанен за лечение в „Университетска многопрофилна болница за активно лечение и спешна медицина Н.И.П.“ ЕАД, Първа клиника по ортопедия и травматология. Изписан е на 27.01.2022 г.

На 28.01.2022 г. жалбоподателят отново е приет за лечение - извършване на рехабилитация и възстановяване след ПТП. Изписан е на 04.02.2022 г. с констатация за подобрене и насоки за активно наблюдение и указания за продължаване на лечението в амбулаторен порядък с А. 2.5мг – ср. – по 1 апликация дневно за 6 седмици. Препоръчан е контролен преглед от лекуващ лекар, след направена рентгенография на 6-тата седмица. Няма доказателства за проведен такъв. Издаден е болничен лист за периода 14.01.2022 г. – 26.02.2022 г. при режим болничен, домашен амбулаторен, продължен с последващи такива (последният е с продължителност до 26.06.2022 г.)

На 18.05.2022 г. е издадена оспорената заповед № 1359 за прилагане на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ за срок от 18 месеца на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП.

На 03.06.2022 г. Й. Д. С. е оспорил заповедта пред съда, като на 04.10.2022 г. депозира искане за спиране на предварителното ѝ изпълнение, за което представя освен болнична документация, и становище от 27.06.2022 г. от рехабилитатор (не е посочено към кой кабинет) – И. Д. М., с препоръка за продължаване на възстановяването, „без пътуване с градски транспорт и използване на таксита за придвижване“.

Въз основа на така установените факти съдът приема от правна страна, че искането е допустимо, но неоснователно.

С процесната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПAM) временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на заповедта за налагане на ПAM. Налице е допуснато по силата на закона предварително изпълнение на акта, което сочи, че законодателят презюмира наличието на особено важен държавен или обществен интерес. За разлика от хипотезите, когато с изрично разпореждане административният орган може да допусне предварително изпълнение на акта, само при наличието на предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК, в които административният орган следва не само да посочи някоя от тях, но и подробно да я мотивира, в процесния случай органът, издал акта, не е длъжен да излага конкретни мотиви относно съществуването на някое от предвидените в чл. 60, ал. 1 АПК условия, тъй като същите се предполагат по силата на закона. В тази хипотеза безспорно предварителното изпълнение въздейства пряко и непосредствено върху правата и законните интереси на адресата на акта, тъй като придава изпълнителна сила на един невлязъл в сила индивидуален административен акт и в този смисъл съдържа в себе си и потенциалната възможност да причини вреди, ако впоследствие актът бъде отменен. Независимо от това, законодателят е разпоредил изрично, че обжалването на принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП няма суспензивен ефект. Без значение са мотивите на това законодателно разрешение, т.е. те нямат отношение към възможността съдът да спре предварителното изпълнение на акта.

Предпоставките, при които това може да стане, са нови факти и обстоятелства, респ. такива, които са настъпили след издаването на акта и поради които самото

предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Това следва от разпоредбата на чл. 166, ал. 4, тълкувана във връзка с ал. 2 АПК, която изисква да се провери дали поради настъпили нови факти и обстоятелства предварителното изпълнение няма да се окаже прекомерно, дали няма да премине рамките на основни, гарантирани и защитими права и интереси на оспорващия, дали не въздейства по недопустим начин на същността на правото, чиято защита се търси. Т.е. преценката на съда е ограничена до промените в резултат на новонастъпилите факти последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Същият твърди, че отнемането на свидетелството му за управление на МПС би му причинило значителна или трудно поправима вреда, доколкото и понастоящем провеждал рехабилитационни процедури. Този довод обаче сам по себе си не обосновава автоматично наличието на значителна или трудно поправима вреда, произтичаща от предварителното изпълнение на заповедта, независимо от приложеното становище от рехабилитатор. Без да подлага на съмнение дадените от него препоръки, съдът намира, че необходимостта от посещаване на лекарски кабинети би могла да бъде обезпечена и по друг начин, освен с управление на автомобил точно от жалбоподателя, т.е. съществуват алтернативи за придвижването на г-н С., които не са ограничени единствено до ползването на градски транспорт и такси (възможно е това да стане с МПС, управлявано от друг водач). Друго не следва и от поставените диагнози и настъпили вследствие на ПТП увреди, а напротив предвид становището на рехабилитатора поставят под съмнение доколко състоянието на г-н С. предполага и налага самостоятелно управление на МПС.

Прави впечатление, че мотивирайки искането си, жалбоподателя заявява, че му се налагало „почти ежедневно да ползва автомобила си“ (стр. 3, абз. първи) и „ако не бъде запазено фактичното владение и ползване на транспортното средство... същият би понесъл неимуществени вреди“ (стр. 3, абз. втори), изразяващи се в болка и страдание. Така заявените твърдения не кореспондират с предмета на оспорената Заповед № 1359/18.05.2022 г., която не касае „прекратяване на регистрацията на ППС“, а „временно отнемане на СУМПС“. Освен това, вредите, които г-н С. би претърпял от отнемането на СУМПС, не са в резултат на изискващите се от чл. 166, ал. 2 АПК новонастъпили факти и обстоятелства, а на самото действие на допуснатото по закон предварително изпълнение. С оглед на това сам по себе си фактът на невъзможността за управление на МПС не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди.

Налице и са други противоречия. Твърди се, че жалбоподателят е с придружаващи заболявания, а в приложените епикризи е отразено точно обратното. Що се отнася до твърденията във връзка с проведеното през м. януари и приключило към настоящия момент болнично лечение, следва да се посочи, че факти и обстоятелства, които са се осъществили преди издаването на акта са ирелевантни за основателността на искането.

Ето защо и предвид това, че поддържаните обстоятелства не обосновават защитим интерес на жалбоподателя по степен на важност най-малкото равна на обществен интерес, защитен от закона - да се осигури безопасността на участниците в движението по пътищата, особено в хипотезата на чл. 171, ал.1, т. 1 б. "б" ЗДвП, то искането за спиране на предварителното изпълнение на заповед за прилагане на

принудителна административна мярка № 1359 от 18.05.2022 г., като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4 АПК Административен съд - София-град, III отделение, 75-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Й. Д. С. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 1359/18.05.2022 г. на полицейски инспектор в 03 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи - Б. К. И., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: